

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

72 (063)

Szerző:

Körutazás épülő fővárosunkban a szovjet építészküldöttekkel

Idő 1957. 11

Forrás: *Bilajgorrag*

Személy

Budapest 1957. X/30

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

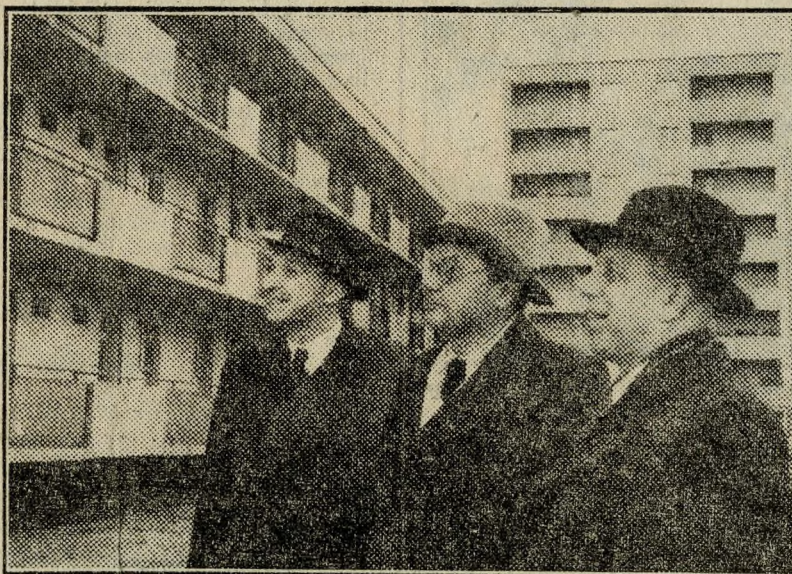
Az építőművész-kongresszusra hazánkba érkezett szovjet küldöttség, valamint a népi demokratikus országok építőművészeinek küldöttei hétfőn körülutazták Budapestet, megtekintették épülő fővárosunkat.

A Sztálin-hídon robogunk keresztül Angyalföld felé. Kis csapat egyenruhás ipari tanuló halad éppen a hídon, vidáman beszélgetnek. Különben kevés a járóelő: dolgozik a város. A Magyar Acél, az Acélmű és Csögyár, a Láng Gépgyár, a XIII. kerületi pártbizottság új székházának ablakai mögött születik a jövő. Az utóbbi évek során szívetmelegítő érzés lett Budapesten sétálni, a fejlődő, épülő várost látni. De különösen jó érzés szovjet emberekkel járni fővárosunkat, tapasztalni, ahogy örülnek sikereinknek — amelyeknek feltételeit ők teremtették meg számunkra.

Zongora szól egy békeúti új lakásban

A békeúti új házak előtt állunk meg először. Csernisev és Capenko elvtársakat, a szovjet küldötteket minden érdekli. Azt kérdezik, *így marad-e a lakóházak környéke, ahogy most van.* Jelenleg ugyanis még nagyon sivár a környék. *De jövőre — és ezt helyeselve veszik tudomásul — parkosítják a területet.* Újabb háromemeletes házak is épülnek. „De ezek már művészeibbnek lesznek” — mondják a küldöttséggel lévő magyar építészek. Liebknecht elvtárs, a Német Demokratikus Köztársaság küldötte, aziránt is érdeklődik, van-e lift a házakban.

A magyar építészek már vinnék tovább a küldötteket, de ők a lakásokat is látni szeretnék. „Gyermekkosztraktár” — fordítják le számukra a kapu alatti egyik feliratot. Mosolyogva

Csernisev és Capenko elvtársak, szovjet építészek és Perényi Imre elvtárs, az építésügyi minisztérium részéről a békeúti új házak előtt.

fogadják, hogy ezen a téren is tanulunk a Szovjetuniótól. Az egyik lakásból zongoraszó szűrődik ki. Becsengetünk. A zongora elnémul, tíz év körüli kisfiú nyitja ajtót. Bemegyünk a lakásba. A küldöttek a méretek iránt érdeklődnek, Csernisev és Capenko elvtársak gondosan feljegyeznek mindent, gyűjtik a tapasztalatokat. Amikor eljövünk a lakásból, újra felhangzik a zongoraszó...

Hét évvel ezelőtt ilyen tájt már közel jártak fővárosunkhoz a felszabadító szovjet csapatok. Az egyik tiszt különösen nagy érdeklődéssel szemlélte a külvárosi bérkaszárnákat. Capenko százados volt ez a tiszt, aki részt vett Budapest körüli felszabadító harcokban. Most újra

eljött, — mint építész. Ez a zongorázó kisfiú, aki meglepetten fogadta a váratlan vendégeket, bizonyára nem is sejtette: Capenko elvtársnak is köszönheti, hogy zongorája van, hogy tanulhat és hogy új lakásban élhet.

A MÉMOSZ-székháznál

A Dózsa György-úton, a Gorkij-fasorral szemben építkeznek. A díszteremben és Sztálin elvtárs szobrának talapzata készül. A magyar építészek magyarázzák: hatalmas tér, széles út lesz itt, a felvonulások számára. Budapest népének háláját jelképezi majd a liget bejáratánál a nagy Sztálin szobra.

A MÉMOSZ-székházat tekintjük meg ezután. „Ez az a hírhedt épület — mondják építészeink a küldötteknek — amely annyit szerepelt a bírálatokban.” Csernisev elvtárs fejcsóválva nézegeti a nagy épület mögötti fűcsa, ferdé falat, s mosolyogva jegyzi meg, az már jó jel, hogy a magyar építészek önbírálattal beszélnek erről az épületről. Az ülésteremre is kíváncsi, jegyez most is, hogy aztán szerdán beszámolhasson majd a magyar építészeknek tapasztalatairól. De itt sem csak az építkezés érdekli: szeretettel figyeli a színpadon összeseregelő kis úttörőket, akik próbálni jöttek.

Népstadion. Már készülnek az ülések is. A lelátó tetejéről messzire lehet tekinteni a városra. Már szűrkiül az ég, felgyulladnak az első fények az utcákon, az ablakokban. „A háború nyomait nagyszerűen eltüntették — mondja elismerően Capenko elvtárs, — és látszik, a dolgozók sokat tettek már azért, hogy szebb legyen Budapest. En kievi vagyok és azért is teszik Budapest, mert Kievet juttatja eszembe. Hasonló fekvésű város.”

Még szebbé tesszük városainkat!

Capenko elvtárs Kievre gondol most, — Csernisev elvtársnak bizonyára Moszkva jut eszébe, a Lenin Intézet, a most épülő, harminckét emeletes egyetem, amelynek tervezésében részt vett. Liebknecht elvtárs valószínűleg Berlint látja maga előtt. Talán ez az a perc, amikor a legközelebb kerültünk egymáshoz, moszkvaiak, kieviek, berliniek, budapestiek. Es amint letekintünk innen, a stadion tetejéről a városra, a közelben épülő földalatti végállomásra, a Thököly-úton hazafelé igyekvő dolgozókra, mindnyájan azt érezzük: még szebbé tesszük városainkat — s még erősebbé, hogy elvegyük a kedvét a gonosztevőknek, akik épületeink, hidjaink, szabad életünk megsemmisítését tervezik.